

19.

Часът е седем
и нощта изпива
на малки гълтки
светлината.
Звездата
дири си пролука
в облака от пепел.

Безброй сълзи,
засъхнали
почти,
на твоята шия
нашепват ли горчиво моите слова?
Дали боли,
дали се задушаваш в мъгла
от думи?

Но моите облаци
за теб
ще бъдат вечно тъмносиви.
Дори най-ярката звезда,
дори фалшива светлина
не би ги озарила.

Сверяване

Светът, създаден да сияе,
потънал е под тежката мъгла
събуждам се под странното влияние
на някаква злокобна светлина.

Отваряйки очите си се вглеждам
и нищо не е както бе преди
Объркващо е, някак...
и изглежда,
че сякаш по-добре е да се спи.

Макар безлюдна, градската пустиня
претъпкана е с призрачни лица
и някак, без да проумея,
сверявам си часовника с реалността.

Жажда

Под купола на твоите ириси
вилнеят бурно океани,
обагрени във сиво,
в небе и във растителност,
вълните им се пенят,
разпилени.
Обърнати сега към мен очите ти,
(дори така пренебрежителни)
с бездните дълбаят дупки в времето.
В такива дни,
неподходящи за обичане
достатъчно е
само
ти да си до мене
и твоят поглед,
за да захвърля всички принципи.
В такива дни
жадувам да се гмурна
в очите ти.